

21de Oktb.

Da jeg idag kommer ind til *Bauer*, — hvem ser jeg da sidde der med en Røverhat bag i Nakken og en Knortekæp mellem de fremstrakte Ben — Fritjof! Jeg havde forresten nær ikke kendt ham, han er bleven svært gammel i den sidste Tid, Skægget er næsten graat, Øjenlaagene svulne og røde. Med alt det er han alligevel endnu en ganske stolt Karl at se til; selv her i Berlin vækker han Opsigt, hvor han viser sig. Da vi havde drukket et Par Krus Øl sammen, gik vi hen for at se paa nogle Malerier, som han har udstillet her hos en Kunsthandler, og for hvis Skyld han opholder sig hernede. Jeg giver mig ikke ud for at forstaa mig paa Kunst, men der er vist udmærkede Ting imellem. Mest tiltaltes jeg af et Par store Stykker fra Vesterhavet med et vældigt Bølgeslag i. Jeg kunde jo ikke lade være med at tænke fremad paa den Tid, da mine Tusind-Tons Jernbøjer (du husker dem nok fra min Bog) vil garnere Jyllands Vestkyst og — vel fortøjede — ligge og vugge derude i Brændingerne og malke dem for deres Kraftindhold. Jeg spurgte Fritjof, om han aldrig, naar han havde siddet paa Stranden og malet disse Kæmpebølger og hørt paa deres Larmen og Dundren, var kommen til at tænke paa, hvilke Mængder af herlig Arbejdskraft der her gik tilspilde og i Aartusinder var gaaet tabt for Menneskene og